

Dnia 17 kwietnia 2025 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jawień (del.)

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2025 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Bogusława Płoskonka

przeciwko Zbigniewowi Kękuś

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z dnia 6 czerwca 2024 r., sygnatura akt I Nc 3897/21/K

postanawia:

1. oddalić zażalenie;
2. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia prawomocności niniejszego postanowienia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSR Anna Jawień

Sygn. akt II Cz 1682/24

Uzasadnienie

postanowienia z dnia 17 kwietnia 2025 r.

W dniu 13 września 2021 r. został wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Pozwany w terminie wniósł zarzuty od nakazu. Zarządzeniem z dnia 12 stycznia 2023 r. został wezwany do uiszczenia w terminie 1 tygodnia opłaty sądowej od zarzutów w kwocie 1740 zł. Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2023 r. został oddalony wniosek pozwanego o zwolnienie od opłaty od zarzutów. Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2024 r. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanego na to postanowienie. Zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2024 r. ponownie wezwano pozwanego do uiszczenia opłaty sądowej od zarzutów w kwocie 1740 zł w terminie 1 tygodnia pod rygorem odrzucenia zarzutów. W dniu 4 marca 2024 r. pozwany wniósł pismo, w którym wniósł o doręczenie postanowienia z dnia 18.01.2025 r. W uzasadnieniu powołał się na doręczone mu wezwanie do uiszczenia opłaty

od zarzutów. Zarządzeniem z dnia 12 marca 2024 r. pozwany został poinformowany, że w sprawie nie zostało wydane orzeczenie w dniu 18.0.2025 r. Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2024 r. Sąd odrzucił zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty wobec nieuiszczenia opłaty sądowej od zarzutów.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o nakazanie sporządzenia i doręczenia pozwanemu odpowiedzi na wniosek z dnia 01.03.2024 r. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 1 marca 2024 r. złożył pismo adresowane do prezesa Sądu, w którym wniósł o wskazanie podstawy prawnej wezwania do uiszczenia opłaty w kwocie 1740 r. oraz oświadczył, że opłatę uiszczy w terminie 1 tygodnia od otrzymania tej informacji.

Powód wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, trzy czwarte części opłaty pobiera się od pozwanego w razie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym. Zgodnie zaś z art. 13 ustawy opłatę od pozwu ustala się od wartości przedmiotu sporu i w sprawach o prawa majątkowe przy wartości przedmiotu sporu ponad 20 000 złotych opłata wynosi 5 % tej wartości, nie więcej jednak niż 200 000 złotych. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy wezwał pozwanego do uiszczenia opłaty od zarzutów w kwocie 1740 złotych ($5\% \text{ z } 46\,394 \text{ zł} = 2320 \text{ zł} \times 3/4 = 1740 \text{ zł}$). W aktach brak jest pisma z dnia 1 marca 2025 r., na które powołuje się pozwany w zażaleniu. Jednak nawet gdyby pozwany w terminie do uiszczenia opłaty złożył pismo z wnioskiem o wskazanie podstawy wezwania do uiszczenia opłaty w tej kwocie, to nie miałyby to wpływu na bieg terminu do uiszczenia opłaty. W obecnym stanie prawnym wezwanie do uiszczenia opłaty sądowej jest niezaskarżalne, a zatem nie podlega też uzasadnieniu. W poprzednim stanie prawnym, obowiązującym do 7.11.2019 r., w art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. wprost wymieniona była decyzja procesowa w postaci wymiaru opłaty. W aktualnym stanie prawnym, wyeliminowano wymiar opłaty z katalogu decyzji procesowych zaskarżalnych zażaleniem. Zażalenie nie przysługuje zatem na zarządzenie dotyczące wymiaru opłaty. Te decyzje procesowe podlegają kontroli sądu drugiej instancji na podstawie art. 380 k.p.c. przy rozpoznaniu zażalenia na odrzucenie środka zaskarżenia z powodu nieuiszczenia wymierzonej opłaty. W doktrynie podnosi się, że ustawodawca przyjął, że ustalenie wysokości opłaty jest czynnikiem istotnym z punktu widzenia zapewnienia stronie prawa dostępu do sądu, uznał jednak, iż czynność polegająca na samym tylko ustaleniu

wysokości opłaty nie wpływa bezpośrednio na bieg postępowania. Wobec tego przyjął, że w sytuacji, gdy opłata ta zostanie ustalona w nadmiernej wysokości, to strona jej nie uiszczy, czego konsekwencją będzie zwrot lub odrzucenie pisma, od którego opłatę tę naliczono. Jego zdaniem skoro zwykłym następstwem nieuiszczenia opłaty jest wyżej wskazana sankcja, a jej zastosowanie podlega zaskarżeniu, to do zagwarantowania prawa do sądu wystarczy możliwość zaskarżenia rozstrzygnięcia o odrzuceniu pisma, natomiast możliwość odrębnego kwestionowania wysokości opłaty jest zbędna (Piaskowska Olga Maria (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz).

Zgodnie z art. 357 § 2¹ k.p.c. postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym sąd uzasadnia tylko wtedy, gdy podlega ono zaskarżeniu, i tylko na żądanie strony zgłoszone w terminie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia. Zarządzenie o wezwaniu do uiszczenia opłaty w kwocie 1740 zł było niezaskarżalne, a zatem sąd nie był zobowiązany do sporządzenia jego uzasadnienia. Wniosek pozwanego o wyjaśnienie sposobu obliczenia opłaty nie miał zatem wpływu na bieg terminu do jej uiszczenia. Wobec nieuiszczenia opłaty w terminie Sąd Rejonowy prawidłowo odrzucił zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty, na podstawie art. 480³ § 3 k.p.c.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Wynik postępowania zażaleniowego uzasadniał obciążenie pozwanego jako strony przegrywającej całością kosztów tego postępowania, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik postępowania oraz zasady kosztów niezbędnych i celowych (98 § 1-3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c.). Na koszty poniesione przez powoda złożył się koszt zastępstwa adwokackiego w postępowaniu zażaleniowym w kwocie 900 zł, obliczony w stawce minimalnej ustalonej stosownie do wartości przedmiotu zaskarżenia w oparciu o § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM
Stwierdza
Aleksandra Kulesa
Aleksandra Kulesa
Sekretarz sądowy

Od orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego przysługuje zażalenie do innego składu Sądu Okręgowego. Termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.